

## Ἡ ὑγεία τῆς ὑπαίδρου

Πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ περίπου χρόνια ὁ Γκαστὸν Ντεσάμπ ἄρχισε τὸ βιβλίον του «Ἡ σημερινὴ Ἑλλάδα» μὲ τὴ φράση: «Τὸ Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖται ἀπὸ μιά μικρὴ πόλη καὶ ἓνα μεγάλο ἀριθμὸ χωριῶν». Ἀπὸ τότε ἡ χώρα μας μεγάλωσε σὲ ἔκταση καὶ πληθυσμό. Παρὰ τὰ χρόνια ὅμως ποὺ πέρασαν, τὶς συνθῆκες καὶ τὰ μέσα ποὺ ἐδημιούργησαν ἡ πρόοδος καὶ ἡ προαγωγή τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς τεχνικῆς, ἐμεῖς διετηρήσαμε σχεδὸν ἀναλλοίωτὴ τὴ μορφή ποὺ τόσο ἐπαγγελματικὰ διατύπωσε ὁ Ντεσάμπ. Καὶ σήμερον τὸ Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα μικρὸ ἀριθμὸ μεγάλων χωριῶν, ποὺ τὰ ὀνομάζουμε πόλεις, καὶ ἓνα πολὺ μεγάλον ἀριθμὸν πολὺ μικρῶν χωριῶν, ποὺ χρειάζεται πολὺ μεγάλη τόλμη γιὰ νὰ τὰ χαρακτηρίσῃ κανεὶς ὡς οἰκισμοὺς εὐρωπαϊκῆς χώρας τοῦ 1964.

Ἐνας πληθυσμὸς τάξεως πέντε περίπου ἑκατομμυρίων κατοίκων ἔχει κατακερματισθῆ σὲ περισσότερον ἀπὸ 4200 χωριὰ καὶ 1300 περίπου κωμοπόλεις, ἡ μορφή βιώσεως καὶ δραστηριότητος στίς ὁποῖες δὲν ἐπιτρέπει νὰ τίς χαρακτηρίσουμε, ἔστω καὶ ὡς μικρὰ ἀστικά κέντρα. Ἡ ἐπακοινωνία τῶν χωριῶν αὐτῶν βρῖσκεται ἀκόμη σὲ κατάστασιν πρωτόγονη, ἀπελπαστικὰ πρωτόγονη, ἂν δὲν εἶναι οὐσιαστικὰ ἀνύπαρκτη. Ἡ ἐγκατάστασις καὶ ἡ κατοικία, εἶναι γιὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος αὐτόχρημα «ἀπάνθρωποι», τὰ ἔργα ὑγιεινῆς ἀνύπαρκα — μιλῶ πάντοτε γιὰ τὸ γενικὸ καὶ ὄχι γιὰ τίς ἐξαιρέσεις — ὑγιεινὴ διαφώτιση καμμία. Ἀναλφαβητισμὸς. Ἡλατωμένη παραγωγικότης, οἰκονομικὴ ἀνεπάρκεια, καθυστέρηση σ' ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς. Νοσηρότης καὶ θνησιμότης ἀνεπίτρεπτα ἠϋξημένους καὶ ἡ πραγματικὴ νοσηρότης καὶ θνησιμότης τῆς ὑπαίδρου δὲν εἶναι αὐτὴ ποὺ φαίνεται μόνον. Μεγάλον μέρος ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ, ὅπως σᾶς εἶναι γνωστὸ, νοσηλεύεται καὶ ἀποθνήσκει στὰ ἀστικά κέντρα ποὺ διαθέτουν νοσηλευτήρια.

Ἀποτέλεσμα τῆς δραματικῆς αὐτῆς κατα-

στάσεως εἶναι ἡ συνεχῆς μείωσις τῆς βιολογικῆς ἰσχύος τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ, ἡ στάθμη τῆς ὁποίας τείνει νὰ ἐξισωθῆ μὲ ἐκείνην τῶν ἀστικῶν κέντρων, ὅπου οἱ συνθῆκες ζωῆς τὴν ὑποβιάζουν ὀλοένα περισσότερο.

Ἔτσι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀγροτικοῦ μας πληθυσμοῦ εἶναι ὁ μαρasmus, ἡ φυγὴ πρὸς τὰ ἀστικά κέντρα κ' ἡ μετανάστευσις, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας πέρασε τὸ 1963 τὴν ὑπεροχὴν τῆς γεννήσεως ἐπὶ τῶν θανάτων σ' ὅλην τὴν χώραν.

Ἔτσι ἡ γήρανσις τῆς φυλῆς ἐπατείνεται καὶ ἐπαταχύνεται, τὸ ἐργασιακὸ δυναμικὸν μας ἐλαττοῦται, ὁ χαρακτήρας μας ὡς λαοῦ διαστρεβλοῦται καὶ οἱ ἐλπίδες μας καὶ οἱ δυνατότητες γιὰ πραγματικὴ ἀνάπτυξιν καὶ διασφάλισιν δυνατοτήτων ἀνιηρώσεως τῆς στάθμης βιώσεως καὶ παραγωγῆς ὀλοένα μικραίνονται. Ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ποὺ μένουσιν ἡ ἀπόδοσις καὶ ἡ τόσο γόνιμη αἰσωδοξία περιορίζεται.

Πρέπει ἐν τούτοις νὰ κατανοηθῆ ὅτι ἡ ὑπαίδρος, ὁ ἀγροτικὸς μας πληθυσμὸς δηλαδή, καὶ ἡ περιοχὴ βιώσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς δραστηριότητός του, εἶναι ἡ κυρία πηγὴ «στερεώσεως» μας καὶ ἡ ἀξιοποίησις καὶ προαγωγή τῆς ἀποτελεῖ πρωταρχικὴν ἀνάγκην.

Θὰ πηγαίναμε πολὺ μακρὰ ἂν ἐπαχειρούσαμε καθολικὴ χωροταξικὴ θεώρησις γιὰ νὰ καθορίσουμε ἓνα πρόγραμμα κ' ἓνα σχέδιον γιὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ἀνιηρώσεως καὶ τῆς ἀξιοποιήσεως αὐτῆς.

Οἱ τεχνικοὶ μιλοῦν γιὰ πολεοδομίαν ἢ χωρονομίαν. Ἐγὼ θὰ ἔλεγα ὅτι ἡ πραγματικὴ καὶ βιολογικὴ λύσις τοῦ θέματος αὐτοῦ ἀποτελεῖ «ἐθνοδομίαν».

Μὲ τὴν κατάστασιν ποὺ ἐπακρατεῖ στὰ χωριὰ μας, αὐτὸ ποὺ φθίνει ὡς ἔννοια ἱστορικῆς, ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς, οἰκονομικῆς ἀλλ' ἀκόμη καὶ βιολογικῆς, εἶναι τὸ ἔθνος.

Ἡ καθιέρωσις τῆς λατρικῆς περιθάλψεως τῆς ὑπαίδρου, καθῆκον ἐθνικόν, τὴν σημασίαν καὶ τὴν ὑποχρέωσιν ἐπιτελέσεως τοῦ ὁποίου καθυστέρησαμε τόσο πολὺ νὰ κατανοήσουμε,

δίνει την εύκαιρία και την δυνατότητα να σταματήσουμε την όπισθοδρομηση και τη φθορά και να χαράξουμε σωστά τον δρόμο προς την ανάπτυξη και επιβεβλημένη έθνοδομία.

Η υγεία, όπως άριστα γνωρίζετε, είναι η βασική προϋπόθεση για την έθνική επιβίωση, ανάπτυξη, δραστηριότητα και απόδοση.

Η υγεία αυτή, που υπό την πραγματική της έννοια είναι αμφίβολος για τα χωριά μας, πρέπει να εξυπηρετηθεί πραγματικά. Και ο τρόπος που επιχειρήσαμε την εξυπηρέτηση αυτή, δεν είναι ένδεικτος.

Έτόνισα και άλλοτε ότι το θέμα της οργάνωσης και μορφοποίησής των συστημάτων εξυπηρέτησής και προαγωγής της υγείας, είναι κατά το ούσιωδέστερον και μέγιστον μέρος αυτού θέμα ιστορικών. Η βασική αιτία της ελάχιστης ικανοποιητικής αποδόσεως των εφαρμοσθέντων συστημάτων Ασφαλίσεως κατά της ασθενείας εύρίσκεται κυρίως εις το γεγονός, ότι αυτά καθωρίσθησαν και έμορφοποιήθησαν από ειδικότητες και πρόσωπα έντελως ξένα προς την Ιατρικήν, την όποίαν υπέταξαν εις την γραφειοκρατίαν και την λογιστικήν. Τα διοικητικά όργανα αντί για βοηθοί της Ιατρικής προσπαθείας καθιερώθησαν ως κύριοι και ρυθμισταί. Ο γιατρός στα συστήματα αυτά ένετάχθη σαν δευτερευούσης σημασίας συντελεστής και κατά τρόπον καταδεικνύοντα, άν όχι πλήρη άγνοιαν τουλάχιστον άνεπίτρεπτη υποτίμηση της αξίας της συμβολής του και της σημασίας της διασφαλίσεως υπέρ αυτού όλων των άπαραιτήτων για την πραγματοποίηση της άποστολής του δυνατοτήτων.

Είναι αλήθεια ότι παρ' όλες τις έντατικές προσπάθειες της τελευταίας δεκαετιας για την κάλυψη της ύστερήσεως που μας έχωριζε από τα προηγμένα κράτη και την άνύψωση της παραγωγικότητας και του έπαίδου βιώσεως του Λαού μας, δεν έπετύχαμε άκόμη άποτέλεσμα ικανοποιητικό και άνάλογο προς το σκοπό και το κόστος της προσπαθείας.

Και το χειρότερο είναι ότι και η έπιτευχθείσα άνύψωση δεν άπλώνεται σ' όλη την έλληνική έκταση και σ' όλο τον έλληνικό Λαό.

Βασικές αιτίες αυτής της μη ικανοποιητικής και άνάλογης προς το κόστος προσπαθείας μας, είναι κατ' έμέ:

α) Η έπιμονή μας στον «άυτοσχεδιασμό», την «έξοικονόμηση» και τη μεταφύτευση στον τόπο μας μεθόδων και συστημάτων ξένων και άσυμβιβάστων προς την έλληνική πραγματικότητα.

Ποτέ δεν καθωρίσαμε ένα θεμελιακό σχέδιο έργασίας και προσπαθειών με σκοπό τη «λύση» κι όχι την «έξοικονόμηση» των προβλημάτων και των άναγκών και με δεδομένα όχι τις ξένες, αλλά τις δικές μας συνθήκες, δυνατότητες και μέσα.

Η διαδοχική όμως εφαρμογή των έξοικονομήσεων, άποκλείει τελικά το δρόμο προς την λύση.

β) Η σπάταλη δαπάνη, εκεί που δεν πρέπει, και η φειδωλή ή, καλύτερα, η άνασχετικά περιορισμένη παροχή των άναγκαίων μέ-

σων και άμοιβή των πραγματικών φορέων της έπιχειρουμένης άναδημουργίας. Πρέπει δε να όμολογηθεί, ότι η ύπαιθρος είναι αυτή που κατ' έξοχήν ύστερήσαμε.

Ο άγροτικός πληθυσμός, που άποτελεί και την σπονδυλική στήλη του έλληνισμού, έξαιρέσει σπασμωδικών κατά περιόδους έκδηλώσεων, δεν έτυχε του όφειλούμένου ένδιαφέροντος.

Ουδέποτε έπεχειρήθη πραγματική, αξιόλογος και συστηματική προσπάθεια καλλιτερεύσεως και προαγωγής της βιώσεως, της εγκαταστάσεως και της οίκονομίας του.

Τελικώς όμως η Πολιτεία, είτε διότι άντελήφθη τα καταστροφικά άποτελέσματα της εγκαταλείψεως του άγροτικού πληθυσμού, είτε διότι έξηναγκάσθη υπό των πραγμάτων, έστράφη κατά τα ελάχιστα τελευταία έτη, προς ό,τι, ως προς πρώτιστον έθνικόν καθήκον, όφειλε να είχε στραφεί εύθύς έξ αρχής, την προστασίαν δηλαδή της υγείας των άγροτικών πληθυσμών.

Διετήρησεν όμως και εις την προσπάθειάν της αυτήν, ως έθνικήν κατάραν ή κληρονομίαν, όπως θέλετε, όλους τους διασφαλιστικούς συντελεστές της άποτυχίας.

Έδημουργήθη μία ύπηρεσία προστασίας της υγείας της ύπαιθρου και έπεχειρήθη μιá κατανομή των φορέων και των εγκαταστάσεών της, χωρίς καθόλου, ή σχεδόν καθόλου, να ληφθούν υπ' όψει τα δημογραφικά, τα βιολογικά, τα συγκοινωνιακά, τα οικιστικά και τα οικονομικά δεδομένα των πληθυσμών τους όποιους έπρόκειτο να εξυπηρετήσει.

Οι φορείς του άγώνος δια την προστασίαν και την προαγωγήν της υγείας των δικαιουμένων του μεγαλυτέρου ένδιαφέροντος πληθυσμών προσελήφθησαν άνεπαρκείς κατ' αριθμόν, κατενεμήθησαν κατά τρόπον άυθαίρετον. Ένεκατεστάθησαν εις οικήματα καταρρακώνοντα την έννοιαν του ώργανωμένου κράτους. Έγκατελείφθησαν εις το έργον των άνευ και των στοιχειωδεστέρων βοηθητικών μέσων πραγματοποιήσεώς του. Έπεχρεώθησαν εις καθημερινήν έντασιν και διάρκειαν έργασίας άνεπιτρέπτου. Η άμοιβή των καθωρίσθη άνεπαρκής και δια στοιχειώδη βίωση, άποκλείουσα δε άπολύτως την παρ' αυτών άγοράν έστω έξ ιδίων στοιχειωδώς άπαραιτήτων έπιστημονικών συγγραμμάτων και έργαλείων δια τον έπιστημονικόν έκσυγχρονισμόν των και έπιτέλεσιν της άποστολής των. Η θέσις των έθεσπίσθη έπισημής, ή δε περι αυτών κρίσις άνετέθη εις τρίτα, άλλης ειδιτότητας, πρόσωπα και ουχι εις τους φυσικούς αυτών κριτάς. Προνόμια και παροχαί θεσπισμένα δι' έργαζομένους υπό πολυ έννοιωτέρας συνθήκας άπεκλείσθησαν δι' αυτούς, οι όποιοι, κατά τινά τρόπον, κατεδικάσθησαν εις ένα είδος άειφυγίας.

Ουδέμια έσωτερική οργάνωσις ή συσχέτισις της όλης ύπηρεσίας ικανή να συμβάλη πραγματι εις την διευκόλυνσιν και την έπιτυχήν πραγματοποίησιν της άποστολής των.

Πρέπει έν τούτοις να όμολογηθή και να διακηρυχθή, ότι η έπιστημονικότης, ό ζήλος,

ή εργατικότητας και ή σ'τοθυσία, τονίζω την λέξιν «αυτοθυσία», τών φερομένων υπό τον ταπεινότατον τίτλον 'Αγροτικοί 'Ιατροί, αποστόλων αυτών της υγείας της υπαίθρου, έπέτυχον αποτελέσματα τιμώντα τὸ Ιατρικὸν σῶμα και την χώραν μας.

Εἴμεθα δικαίως υπερήφανοι διὰ τοὺς ἀγροτικούς Ιατροὺς μας και τὸ ἔργον των. Ἔργον έπατευχθέν αποκλειστικῶς ἀναλώμασι τῶν ἰδίων.

Μολονότι τὰ ἰδρυθέντα Ιατρεία δὲν ἐκάλυπταν ὅλη τὴν ἔκτασι τῶν ἀναγκῶν, ἐν τούτοις και αὐτὰ ἔμειναν κατὰ ἑκατοντάδας στὰ χαρτιά, 208 ἀπὸ αὐτὰ οὐδέποτε ἐλειτούργησαν, 150 μένουں κενὰ ἢ ἐναλλάσσονται με ἄλλα λειτουργοῦντα, και 103 ὑφίστανται μὲν ἄλλὰ χωρὶς νὰ ὑφίσταται εἰς αὐτὰ Ιατρός.

Οἱ υγιεινομικοὶ σταθμοὶ δὲν ἀπέδωκαν ὅσον θὰ ἀπητεῖτο ἱκανοποιητικὰ και ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις, ὑπὸ τὴν ἔννοια τῆς κρατικῆς παροχῆς, εἶναι σχεδὸν ἀνύπαρκτη.

Οὐδεμία ἐσωτερικὴ συνοχὴ τοῦ ὄλου συστήματος, οὐδεμία συλλειτουργία. Τὰ Ιατρεία, και μάλιστα τὰ ὄρεινά, ἀπετέλεσαν ἀπομονωμένα προκεχωρημένα φυλάκια, με ἕνα γιατρὸν ὑποχρεωμένον νὰ ζῆση και νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ καθῆκον του, οὐσιαστικὰ χωρὶς σπῆτι, χωρὶς βοήθεια, χωρὶς μέσα, χωρὶς οὐσιαστικὴ και πραγματοποιήσιμη ἐπαφὴ με κάποιο κεντρικώτερο και ἱκανοποιητικὰ ὀργανωμένο συγκρότημα ἢ ὄργανο.

Διὰ νὰ ἐλπίσουμε στὴν ἀναγκαῖα ἐπιτυχία θὰ χρειασθῆ νὰ κατανοήσουμε ὅτι για νὰ μπορέσῃ νὰ ἀποδώσῃ ἡ Ιατρικὴ, θὰ χρειασθῆ νὰ παρασχεθοῦν στοὺς γιατροὺς οἱ δυνατότητες νὰ δουλέψουν σὰν γιατροί.

Θὰ χρειασθῆ νὰ ἀποβλέψουμε στὴν ὀργάνωσι ἐνὸς συστήματος με ἀπόλυτη ἐσωτερικὴ συνοχὴ, ἱκανὸ νὰ ἐξυπηρετήσῃ σὲ ὅλες τὶς περιοχὰς και ἀποστολὰς του με κέντρον ἄλλὰ και κατάληξι τὴν ἀκέραιη νοσηλευτικὴ μονάδα και στὸ ὅποιον τὸ ἀκραῖο Ιατρεῖο θὰ εἶναι ἡ ἀπόληξις ἐνὸς συλλειτουργοῦντος δικτύου.

Ἡ βασικὴ νοσηλευτικὴ μονὰς θὰ πρέπει, συμπληρουμένη διὰ διαμέσων ἀπλουστερῶν ὑποοργανισμῶν, νὰ φθάνη εἰς τὸ τελευταῖον κύτταρόν της, τὰ Ιατρεία, με ὀργανωμένα, πραγματοποιήσιμη και ἀποδοτικὴ συνέχεια και διαδρομὴ.

Κι' αὐτὸ τὸ τελευταῖο κύτταρο τῆς ὅλης ὀργανώσεως, τὸ ἀκραῖο Ιατρεῖο δηλαδή, νὰ μορφοποιηθῆ ἱκανὸ ὄχι μόνο για τὴν ἀντιμετώπισι τῆς νόσου, ἀλλὰ και για τὴν πρόληψι της. Καὶ νὰ δοθοῦν στὸ γιατρὸ ὅλες οἱ δυνατότητες για νὰ διαφωτίσῃ, νὰ διδάξῃ, νὰ ἐφαρμόσῃ τὶς ἐπιταγὰς τῆς υγιεινῆς.

Ἄν ληφθῆ ὑπ' ὄψει ἀφ' ἐνὸς ἡ σημερινὴ στάθμη μορφώσεως τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ μας ἀπὸ ἀπόψεως υγιεινῆς και ἀφ' ἑτέρου οἱ δυνατότητες περιορισμοῦ τῆς νοσηρότητος και τῆς διαρκείας τῆς νόσου ποὺ κλείνει μέσα της ἡ «Υγιεινή», γίνεται εὐκόλα ἀντιληπτὸ πόση οἰκονομία θὰ ἐπατευχθῆ και πόσο ἡ στάθμη

τῆς υγείας και τῆς ἱκανότητος πρὸς ἐργασίαν θὰ ἀυξηθοῦν ἂν δοθοῦν στὸν ἀγροτικὸ Ιατρὸ οἱ δυνατότητες υγιεινῆς διαφωτίσεως και διδαχῆς.

Θὰ ἔλεγα για τὸν σκοπὸν αὐτὸ τὸ Ιατρεῖο τοῦ χωριοῦ νὰ προστεθῆ σὰν ἐπέκτασι τοῦ σχολείου του, οἱ αἵθουσες τοῦ ὁποίου νὰ χρησιμοποιοῦνται ὅσο μωρεῖ ἐντατικώτερα για τὴ διδαχὴ τῆς υγιεινῆς.

Ὁ παπᾶς, ὁ δάσκαλος, ὁ πρόεδρος και ὁ γραμματεὺς τῆς Κοινότητος, μαζί με τὸ γιατρό, με κάποιο ἐπίδομα ἢ και χωρὶς αὐτό, νὰ ἀποτελέσουν τὴν τοπικὴ υγιεινομικὴ ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία, ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ γιατροῦ νὰ διδάσκῃ, νὰ διαδίδῃ τὶς ἐπιταγὰς και τὴν ὀφελιμότητα και νὰ φροντίζῃ για τὴν ἐφαρμογὴ του, τόσο ἀπὸ τὰ ἄτομα, ὅσο και ἀπὸ τὴν Κοινότητα.

Θὰ χρειασθῆ ἀκόμη νὰ κατανοηθῆ ὅτι για τὴν χωρικὴ τοποθέτησι τῶν Ιατρείων, θὰ πρέπει νὰ λαμβάνεται ὡς βασικὸ κριτήριον ἡ δυνατότης ἐξελίξεως τοῦ χωριοῦ σὲ διώσιμον οἰκισμό, πράγμα ποὺ θὰ βοηθήσῃ τελικὰ και στὴν ὀρθὴ ἀνακατανομὴ τοῦ τοπικοῦ πληθυσμοῦ και τὴν πληρέστερη και εὐχερέστερη πραγματοποίησι τῆς ὅλης Ιατρικῆς παροχῆς.

Ἐπίσης θὰ καταστῆ ἀναγκαῖα ἡ πλήρης ἀναμόρφωσις τῶν υγιεινομικῶν σταθμῶν.

Τὸ ὄρεινὸ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς υπαίθρου μας (τὸ μέσο ὑψόμετρο τῶν ἀγροτικῶν οἰκισμῶν μας ὑπερβαίνει, ὡς γνωστόν, τὰ 200 μέτρα) και ἡ ἀνάγκη τῆς διατηρήσεως του βελτιωμένου φυσικὰ και ἐκσυγχρονημένου, πρέπει ἐπίσης νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν στὴν ὀργάνωσιν τῆς υγείας τῆς υπαίθρου. Ἐπίσης πρέπει νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ ἰδιάζουσα μορφή τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας, ἡ κατ' ἀνάγκην ἐποχιακὴ ἀύξεις ἢ μείωσις τῆς δραστηριότητός του.

Ὅτι ἀκόμη πρέπει, ὡς βασικὴ ἐπιδίωξι νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν εἶναι ἡ ἀνάγκη νὰ φθάσωμεν διὰ τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς εἰς μίαν κατὰ τὸ δυνατόν ἐξίσωσιν τῆς ἐπιστημονικῆς στάθμης τῆς υπαίθρου πρὸς ἐκείνην τῶν μεγάλων ἀστικῶν κέντρων και ἀκόμη εἰς μίαν ἐξίσωσιν παροχῶν ἀπὸ ἀπόψεως ποιότητος, ποσότητος και δυνατότητος ἐγκαίρου πραγματοποίησεως.

Ἡ ἀνύψωσις τῆς στάθμης αὐτῆς και τοῦ κύρους τῶν Ιατρῶν τῆς υπαίθρου, ἐν συνδυασμῶ πρὸς τὴν κατάλληλον ὀργάνωσιν τῆς ὅλης παροχῆς θὰ συμβάλῃ βασικῶς ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὴν δημιουργίαν ρεύματος τῶν Ιατρῶν ἐκ τῶν ἀστικῶν κέντρων πρὸς τὴν υπαίθρου, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ἀνάσχεσιν τοῦ ρεύματος τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ ἐκ τῆς υπαίθρου πρὸς τὰ ἀστικὰ κέντρα.

Και τὰ δύο αὐτὰ ἀποτελοῦν τὰς ἀναγκαῖας και βασικὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς στάθμης υγείας και παραγωγικότητος τοῦ Λαοῦ μας.

Ἄθῆναι, τῆ 14.11.1964

Ε.ΒΑΓΙΑΝΟΣ

Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Π.Ι.Σ.